

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 633. Usque Ad Annum 726

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1760

VD18 90117840

§. 35. S. Wilfridi initia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66082](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66082)

bernorum Traditionibus esse præferendum. Sæculum VII
A. C. 663.

§. XXXV.

S. Wilfridi initia.

Wilfridus anno circiter 634. in Regione Nordhumbrorum natus, anno vitæ decimo quarto Monasterium Lindisfarnense adiit, nolens tamen se voto obstringere. At jam tunc deprehendit, Act. SS.
Ben. to. 2. p.
170 &c. to. 3.
p. 676. vit.
per Ed-
dium. Disciplinam Hibernorum in hoc Monasterio versantium esse imperfectam. Igitur illis consentientibus discessit, in Franciam & Italiam iturus, ubi disceret, quæ in celeberrimis Monasteriis observabantur. Ut suæ Devotioni & Pietati satisfacere, itinere ad urbem suscepto, S. Petri Sedem invisit, sperans, se remissionem peccatorum suorum impetraturum; & inter primos ex Anglis habetur, qui ad hanc peregrinationem animum adjecerunt. Sed ante hæc omnia, cum primum e suo Monasterio discessisset, venit in Regnum Cantiorum, ubi Ritus Ecclesiæ Romanæ edoceri cœpit, didicitque Psalterium secundum antiquam versionem, cum illud antea secundum versionem S. Hieronymi didicisset. In illa Regione Wilfridus sibi socium adscivit juvenem nobilem, Popularem suum, nomine Biscop Baducing, & postea Benedictum cognominatum, aliquot annis se

Bed. V. hist.
c. 20.

Sæculum VII natu majorem, qui etiam Romam proficisci animo constituerat. Tunc annus A.C. 663. Christi quinquagesimus agebatur.

In Franciam delati Lugdunum pervenerunt, ubi Delfinus, alio nomine Anemundus, Wilfridi amore usque adeo captus est, ut juveni advenæ neptem suam conjugem dare, & eidem pinguem Præfecturam procurare vellet. At Wilfridus a proposito se totum Deo consecrandi dimoveri se non passus, susceptum iter profecutus est.

Romæ conciliavit sibi amicitiam Bonifacii Archidiaconi, piissimi & doctissimi viri, cui Papa Auctore volupe fuit, Wilfridum juvenem, tanquam filium instruere. Igitur quatuor Evangelia ei explanavit, rationem inveniendi Diem Paschalem contra errorem Britonum & Hibernorum, & plures alias Disciplinæ Ecclesiasticæ Regulas edocuit. Tandem in conspectum Pontificis adduxit, qui juveni manuum impositione & oratione consueta Benedictionem impertitus est. Wilfridus Roma abiens, & ferens secum Reliquias, Lugdunum ad Archiepiscopum rediit, quem patris loco habebat.

Annis tribus ibi versatus, & ex doctissimorum virorum consortio plurimum in Scientiis proficiens, Tonsuram modo Romano in Coronæ formam a S. Episcopo Delfino accepit; cumque Vir Sanctus eundem

dem Hæredem suum scribere cogitaret, Sæculum VII
A. C. 663.
 haud diu post Cabilloni ad Ararim, ju-
 bente Ebroino, ut creditur, anno 657. in-
 terfectus est. Sequebatur Archiepisco-
 pum Wilfridus ad locum supplicii, ani-
 mo cum ipso moriendi; sed liber dimis-
 sus, postquam Patri suo spirituali iusta
 persolvisset, in Angliam multis Reliquiis
 onustus rediit. S. Delfinus seu Anne-
 mundus aut potius Hannemundus Lug-
 duni honore Martyribus debito 29. Sept.
 colitur, & nomine Gallico Saint Chau-
 mont notissimus est. Is Abbatiam Vir-
 ginum S. Petri Lugduni fundavit.

S. Wilfrido in Angliam reverso, ad
 Alfridum Principem in Nordhumbria
 cum Rege Patre regnantem referunt, Ro-
 ma advenisse Dei Servum, in Disciplina
 Ecclesiæ S. Petri versatissimum, qui cer-
 tum celebrandi Paschatis tempus doce-
 ret. Hunc ergo ad se accersitum Alfri-
 dus tanquam Angelum excipit, genua
 flectit petitque benedictionem; tum, de
 variis Ritibus Ecclesiæ Romanæ interro-
 gatam, in nomine Dei & S. Petri obe-
 status est, ut maneret, & se populumque
 suum informaret. S. Wilfrido consen-
 tiente, suavi amicitiae nexu juncti sunt.
 Princeps S. Wilfrido dedit Monasterium,
 quod *Ripe* seu *Repon* dicebatur, ejectis
 Monachis obstinatis, qui Sedem mutare
 maluerunt, quam Hibernorum morem

S. Delfinus
Martyr.

vid. Coint.
an. 654. n. 14.

Eddi c. 7.

Bed. III. c. 25.

Sæculum VII dimittere. Wilfridus ea, quæ a Principe munificentissimo accipiebat, largiter effundebat in egenos, eximiis virtutibus omnium animos rapiebat, & Prophetiæ dono præditus habebatur a cunctis.

Sub illud tempus Agilbertus Episcopus Saxonum Occidentalium ad Regem Osuinum & Alfridum Principem invitatus. Hic Episcopus in Gallia natus, cum in Hiberniam navigasset, ut ibi Sacræ Scripturæ studio se dederet, & longo tempore ibi fuisset commoratus, postea in Saxoniam Occidentalem profectus Prædicationi Verbi Divini vacavit; ejus vero Doctrina & ingenium tantopere Regi placuerunt, ut eundem ad Sedem Episcopalem in illa Regione erigendam invitaverit. Itaque Agilbertus diutissime in illa Provincia permansit. Cum igitur in Nordhumbriam venisset, Princeps Wilfridi Abbatis merita apud eum commemoravit, rogavitque Episcopum, ut eum Presbyterum ordinaret, quo eum semper apud se retinere posset. Respondit Agilbertus, tam præclaræ virtutis virum mereri, ut ad Dignitatem Episcopalem eveheretur; sed ut desiderio Principis obtemperaret, eum Presbyterum in Monasterio Riponensi ordinavit. Talis fuit Wilfridus Abbas, cujus Auctoritate præcipue nixus Princeps Disciplinam

Addi. c. 9.
Bed. III. c. 7.

nam Romanam contra antiquas Hiber-
 norum consuetudines tuebatur. Sæculum VII
 A. C. 664.

§. XXXVI.

Collatio de Paschate.

Ut Disputationi de Paschate tandem fi-
 nis imponeretur, statutum, in Mona-
 sterio *Strenesbal*, cui S. Hilda Abbatissa
 præerat, Colloquium instituere. Adve-
 nit Rex cum Principe Filio. Adfuerunt
 Episcopi tres, Colmanus, Agilbertus, &
Cedde. Cum Colmano erant Clerici e-
 jus Hiberni. Agilbertus socios adduxe-
 rat Presbyteros Agathonem, Romanum,
 & Wilfridum, & Jacobum Diaconum.
Cedde Episcopus, ab Hibernis ordinatus
 ex eorum parte stabat, & eorum sermo-
 nem interpretabatur. S. Hilda cum
 sua Congregatione in eadem erat sen-
 tentia.

*Bed. III. hist
 6. 25.
 Sup. n. 3.*

Itaque Rex Osuinus Collationis ini-
 tium fecit, dicens; cum omnes eidem
 Domino servirent, & idem Regnum
 Cœleste expectarent, necessarium esse,
 ut omnes eandem vivendi normam, &
 easdem Cæremonias amplecterentur. U-
 num superesse Remedium, serio exami-
 nare, quæ Traditio magis veritate nite-
 retur. Tum Colmano Episcopo suo præ-
 cepit, ut primus loqueretur. Ille, *a ma-
 joribus meis, inquit, qui me huc miserunt,
 consuetudinem accepi, quam servo.* Om-
 nes